

Релігія Пожинає Бурю

МАСКИ - чотири з них злетіли! На них намальовані знайомі тобі обличчя! Але, прочитавши цю брошуру, ви з подивом дізнаєтесь, хто ж насправді ховався за цими фальшивими масками, і як сильно вони вплинули на ваші шанси на життя і щастя.

- Видавці

COPYRIGHT, 1944
AND PUBLISHED BY
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT
SOCIETY, INC.

International Bible Students Association
Brooklyn, N. Y., U. S. A

Made in the United States of America

Переклад з англійської в 2024р.

РЕЛІГІЯ ПОЖИНАЄ БУРЮ

Чи повинен світ стати релігійним, щоб запобігти третій світовій війні? Чи може мир, продиктований релігією як духовним наставником, бути тривалим - з непорушною міжнародною єдністю і добросусідством? Чи буде визнана, встановлена і поважана в кожній країні друга зі знаменитих Чотирьох Свобод - свобода вільно поклонятися Богові згідно з велінням сумління? Чи принесе таке надання свободи моральне відродження, що вплине на міжнародні відносини, внутрішню політику, бізнес і сім'ю? Ці питання тепер вимагають відповідей.

Жодна людина, незалежно від того, сповідує вона релігію чи ні, не може відмахнутися від цих питань як таких, що не мають жодного відношення до повоєнних справ. Голос "організованої релігії" сьогодні занадто гучний і наполегливий, щоб його можна було ігнорувати, і з ним доведеться рахуватися в найближчі дні. Релігія стверджує, що вона

стане порятунком світу. Чи піддадуться нації, на вимогу релігії, зайняти панівне становище у післявоєнному світі, і чи буде це благом чи лихом для всіх народів – це серйозне питання, над яким повинні замислитися всі чесні люди.

Тридцять років тому видатні діячі світової політики публічно заявляли, що релігійні організації несуть відповідальність за Першу світову війну і могли б запобігти їй, об'єднавшись навколо християнських принципів. Знову постає питання про відповідальність релігії за Другу світову війну, яка потрясла всі народи, і ще до її закінчення висловлювалися серйозні побоювання, що після короткого мирного перепопочинку закладається фундамент для третьої світової війни. Якщо релігія двічі показала свою безпорадність у запобіганні світовим війнам, а то й провокувала їх, то чи не понесе "організована релігія" важку відповідальність за можливий третій такий виступ проти закатованого людства?

На порозі війни увага була спрямована на провідного релігійного діяча "християнства", оскільки деякі релігійні публікації вимагали, щоб йому "було надано місце за столом мирних переговорів". Отже, вдумливі люди згадують зустріч, яка відбулася в Чикаго, штат Іллінойс, 28 серпня 1939 року, за чотири дні до того, як Друга світова війна почала бичувати землю, і про яку наступного дня анонсувала світська преса ("Баффало Івнінг Експрес" і т.д.). Потім, 1 вересня, релігійна газета з Цинциннаті, штат Огайо, опублікувала цей ексклюзивний репортаж з Чикаго:

«Звернення було направлено до Пія XII з проханням відлучити рейхсфюрера Адольфа Гітлера від церкви. Резолюцію, надіслану кабельним повідомленням Його Святості під час європейської війни, ухвалили 250 делегатів від національних, релігійних, ветеранських та профспілкових організацій, об'єднаних у Сполучені Організації для Захисту Демократії. Копії кабельного повідомлення

були надіслані кардиналам Джорджу Мундлейну з Чикаго, Вільяму О'Коннеллу з Бостона, Денису Догерті з Філадельфії та архієпископу Амлето Джованні Чікогнані, Апостольському делегату у США в Вашингтоні. У телеграмі зазначалося: "Адольф Гітлер народився від батьків-католиків, був хрещений як католик і виховувався та отримав освіту як католик... До теперішнього часу він публічно не заявляв про свій вихід з Церкви своїх батьків і ніколи не відрікався від членства в ній, залишаючись таким чином підлеглим законам і дисципліні Церкви. Твердо вірячи, що проголошення відлучення Адольфа Гітлера допоможе справі свободи, християнства, людяності та цивілізації в цей час, ми з повагою просимо Вашу Святість публічно проголосити і відлучити Адольфа Гітлера." Один з доповідачів на масовому зібранні сказав: "Ми подаємо прохання про канонізацію святих, визнаючи таким чином владу Папства."

Якщо така процедура діє там, чому б не діяти і тут?"».

На цей запит релігійне видання дало редакційний коментар: "Найкраще залишати всі подібні питання церковній владі. Вони найкраще знають всі нюанси і можливі наслідки".

Релігійна влада не вжила жодних заходів, а тотальна війна тривала! В Європі, Африці та на Далекому Сході слабші народи були захоплені тоталітарними державами Осі, а американці, які подали петицію про відлучення від церкви диктатора-агресора, через два роки розчарування отримали підступний напад східного партнера Осі на Перл-Харбор. Хіба релігія не передбачала таких "можливих наслідків"? У Сенаті Сполучених Штатів Америки, як повідомляється в протоколі Конгресу за 1943 рік, виступив сенатор і колишній кандидат у віце-президенти від штату Орегон. Це було 6 квітня 1943 року, і перед своїми колегами він попросив главу

Сенату, щоб лист, написаний римо-католиком ірландського походження, адресований редактору газети "Портленд Орегоніан" і опублікований в ній 3 квітня, був надрукований в додатку до протоколу. За відсутності заперечень лист було вирішено надрукувати відповідно до запиту. У надрукованому тексті (на сторінці А1782) говориться:

ЦЕРКВИ МОЖУТЬ ЗАВЕРШИТИ ВІЙНУ

«До РЕДАКТОРА:

На його вічну честь, кардинал Догерті, глава Католицької Церкви в Сполучених Штатах, закликав кожного американця молитися за поразку армій Осьового блоку. Тому я закликаю кожну церкву, трудову, братську та бізнесову організацію прийняти резолюції, що вітають його високопреосвященство, а також звернутися до нього з проханням запросити відповідні німецькі та італійські органи відлучити Гітлера і Муссоліні. На думку автора

10 РЕЛІГІЯ ПОЖИНАЄ БУРЮ

(члена однієї з найстаріших католицьких родин Ірландії), обидва прохання та звернення були б негайно виконані. Після цього (оскільки жоден католик не підкориться наказам відлученого від Церкви), мільйони волелюбних католиків, загнаних багнетами в армії Осі, піднімуть повстання та саботуватимуть військові машини Гітлера і Муссоліні, що дозволить завершити найжахливішу війну в історії і принесе вічну славу Церкві.

[Підпис] Т - Б – ».

Знову не було вжито жодних релігійних заходів, окрім 14-ти хвилинної всесвітньої трансляції Римського понтифіка італійською мовою по радіо Ватикану 1 вересня 1943 року, в якій він закликав до мирних переговорів і «великодушності» з боку переможців. Через два дні британсько-американським військам довелося вторгнутися на територію Італії, а 8 вересня італійська влада підкорилася вимозі Організації Об'єднаних Націй про "безумовну капітуляцію".

Нещодавно в газеті "Нью-Йорк Таймс" з'явилось АП повідомлення з Вашингтона, округ Колумбія, датоване 16 січня, в якому цитувався звіт, опублікований Асоціацією зовнішньої політики. У цьому звіті помічник президента Асоціації зазначив: "Критики (папства), як дружні, так і ворожі, передбачають період безпрецедентного антиклерикалізму в Італії, вважаючи, що тривалий зв'язок Ватикану з фашизмом призведе до зростання ненависті і навіть переслідувань". Вказавши, що події після вторгнення в Італію зменшили ймовірність такого розвитку, звіт додав: "Папські досягнення в практичному державному управлінні не такі вражаючі. — Нью-Йорк Таймс, 17 січня 1944 року.

Коли ми розмірковуємо над тим, що могли б зробити ті, хто має велику владу над політичними правителями та народом і хто вимагає широкого релігійного підпорядкування, ми не можемо вважати, що це християнство зазнало поразки. Це релігія; всі народи

"християнського світу", які пожинають наслідки світової війни, прямо чи опосередковано, є релігійними націями. Великий Учитель, який є «Князем Миру», передбачив війни і чутки про війни наприкінці світу, але не сказав, що це станеться внаслідок того, що народи послідують за Ним. Навпаки, Він попередив Своїх учнів, що тоді «вас зненавидять усі народи за Ім'я Моє» (Матвія 24:7-9). До того ж, ці народи роблять те, від чого застерігав апостол Христа, кажучи: «Коли ж ви гризете та пожираєте один одного, пильнуйте, щоб не бути знищеними один одним. Це кажу вам: Живіть за духом, і не будете виконувати пожадлиностей тіла» (Галат 5:15, 16). Немає нічого яснішого ніж те, що народи «християнства» слідували не за Засновником християнства, а за релігійним духовенством, як за духовними наставниками. Якби духовенство йшло слідами Христа, їхні спідниці були б чистими від відповідальності за страждання народів. Але факти свідчать, що

вони грали в улюбленців і близьких друзів політичних правителів світу і прагнули догодити людям, а не Богові. Вони були сліпі до тієї дороги, якою ходив Ісус Христос. А Ісус сказав: «Залиште їх: вони сліпі поводити сліпих. І коли сліпий веде сліпого, то обидва впадуть в яму» (Матв. 15:14). Тому очевидно, що катастрофа чекає на всіх, хто сліпо слідує за релігією. Ті ж, хто слідує істинному християнству, уникнуть ями і житимуть у добробуті.

Щонайменше п'ятнадцять століть «організована релігія» сіяла своє насіння доктринами і ділами, і ось-ось пожне плоди. Вона є найпотужнішою релігійною силою на землі, а також найвідповідальнішою, оскільки претендує на те, щоб представляти єдиного істинного і живого Бога. Її слід судити за написаним Словом Того, Кому вона стверджує, що служить і представляє, і цим Словом є Святе Письмо, Біблія. Слова пророка з цієї Книги добре описують сьогоденне

14 РЕЛІГІЯ ПОЖИНАЄ БУРЮ

становище релігійних діячів: «Мудреці засоромлені, застрашені та схоплені; ось, вони відкинули слово Господнє, в чому ж їх мудрість?» (Єремія 8:9). Релігійні мудреці не звернули уваги на настанови, що містяться у священній історії. Вони пішли шляхом помилок і остаточного знищення, від якого історія, записана в Біблії голосно застерігає. Як наслідок, вони завели правителів і народ у пастку найбільшого ворога людства.

Світська історія записується і аналізується, щоб наступні покоління могли вчитися на помилках минулого і уникати їх. З такою увагою і прискіпливістю ставляться до світової історії, але коли доходить до біблійної історії, особливо до біблійних пророцтв, які передбачають майбутні події у світовому масштабі, релігійне духовенство «християнства» часто ігнорує їх, стверджуючи, що це мертва історія, яка не має значення для сучасної світової кризи. Але апостол Павло, вірний послідовник і приклад християнства, говорив інакше.

Він сказав про біблійну історію тих, хто називав себе Божим народом: «Усе це було для нас прикладом, щоб ми не прагнули до злих речей, як і вони прагнули... Усе це з ними сталося задля прикладів, а написане ж нам на застереження, бо за нашого часу кінець віку прийшов. Тому нехай кожен, хто думає, що стоїть, стережеться, щоб не впасти» (1 Кор. 10:6, 11, 12). Інший визнаний авторитет з історії Біблії, а саме апостол Петро, сказав: "Ми маємо найпереконливіше пророче слово, і ви добре робите, вважаючи на нього, як на світильник, що світить у темному місці, аж поки не почне розвиднятися і не зійде вранішня зоря у серцях ваших. Відаючи найперше про те, що жодне пророцтво в Писанні не допускає власного тлумачення. Бо пророцтво за давніх часів з'явилося не з волі людської, але звіщали його святі Божі мужі, натхненні святим [духом]» - 2 Петра 1:19-21.

ПРОРОЦТВО ПРО СУЧАСНЕ «ХРИСТИЯНСТВО»

Дотримуючись натхненних порад Петра і беручи до уваги пророцтва у світлі сучасних подій та умов, ми бачимо яскравий опис того, чим є сьогоднішнє "християнство". У той же час ці пророцтва попереджають нас про участь, яка чекає на «організовану релігію». Оскільки переважна більшість релігійних послідовників «християнства» є прибічниками Ватикану, ми надалі цитуватимемо всі тексти Святого Письма з римо-католицької версії Біблії Дуе, якщо не зазначено інакше.

Тепер звернімося до цього стародавнього праобразу сучасного "християнства", "організованої релігії", і дізнаймося, що говорить про неї і її неминучий кінець Великий Небесний Суддя. Ці слова можна знайти у восьмому розділі пророцтва Осії, адресовані дуже релігійному народові - Ізраїлю. Десять колін Ізраїля під проводом коліна Єфрема відкололися від єрусалимського царя і від поклоніння Богу Єгові в Його храмі в Єрусалімі,

заснувавши власний уряд у столиці Самарії. Вони також запровадили власну релігію із зображеннями телят і власним священством. Незадовго до знищення Ізраїлю, Господь Бог Єгова через Свого пророка Осію проголосив це викриття і попередження. Коли ви будете його читати, нехай сучасне «християнство» буде у вас перед очима:

"Приклади сурму до твого рота, — мов сторож Господнього дому, за те, що вони порушили союз Мій і від закону Мого відступили. Вони взиватимуть до Мене; «Боже мій, ми ж Тебе знаємо, ми — Ізраїль!» Ізраїль добро геть відкинув, ворог буде переслідувати його. Вони царів настановили, та не від Мене; князів собі робили, а я про те не відав, зі свого срібла та зі свого золота вони зробили собі ідолів, щоб загинути. Твого бичка, о Самаріє, Я відкинув; гнів Мій на них палає; доки вони будуть нездатні очиститись? Бо це також винахід Ізраїля: майстер зробив його, і це не бог, бо самарійське теля обернеться на

павутину.

ВОНИ БО СІЮТЬ ВІТЕР, А ПОЖНУТЬ БУРЮ: на їхньому стеблі нема колосся, муки воно не вродить; а як і вродить, то чужі її поглинуть. Поглинутий Ізраїль, і став він між народами, як посудина нечиста. Бо вони пішли до Ассирії [для союзу з цим поганським абсолютистським народом], як дикий осел, один сам по собі: Ефраїм дав дари своїм коханцям. Навіть якщо вони наймуть народи, Я все ж зберу їх разом, і вони відпочинуть на час від тягара царя та князів. Бо Єфрем зробив багато жертівників для гріха, жертівники стали йому для гріха.

Хоч би Я написав йому безліч законів, — вони вважатимуть їх чужими! Вони принесуть жертви, принесуть м'ясо і їстимуть його, але Господь їх не прийме. Тепер Він згадає їхню несправедливість і відвідає їхні гріхи: вони повернуться до Єгипту. Ізраїль забув свого Творця і збудував собі палаци; а Юда збудував багато укріплених міст; Я пошлю

вогонь на його міста, і він знищить їхні будинки" (Осія 8:1-14).

Сучасне «християнство» переповнене храмами, вівтарями та ідолами, а також священниками численних релігійних сект, які приносять релігійні жертви. Проте жодна частина землі не постраждала більше, ніж «християнські» народи, від руйнівних наслідків світової війни. Духовенство виправдовує себе, кажучи, що це сталося тому що люди занедбали релігію і що людям, у післявоєнному світі, потрібно «більше релігії». Але чи може «організована релігія» «християнства», яка заявляє, що її релігійне населення налічує півмільярда членів організації, так легко виправдовувати себе, перекладати провину на інших і казати, що вона була безсилою або нездатною здійснювати достатній вплив і стримування? У відповіді на це Боже Слово встановлює правило для суду, говорячи: «Що людина посіє, те й пожне». Отже, якби «організована релігія» посіяла Божу істину та

праведність, вона б обов'язково пожалала благословення, обіцяні в Його Слові. «Немає миру для нечестивих, каже Господь Бог» — Ісаї 48:22; 57:21.

"Організована релігія" заявляє, що перебуває в завіті послуху з Богом і, таким чином, має взаємовідносини з Ним. Виходить, що становище "християнства" сьогодні є скрутним не тому, що люди в цілому занедбали релігію, а тому, що релігійні діячі занедбали Слово Бога і сповідують релігію замість християнства, а отже, не мають духу Господа Бога. Щоб переконатися в цьому, порівняйте діла «організованої релігії» з наведеними нижче словами апостола Павла і визначте для себе, чи є плоди релігії ділами плоті, чи ділами духу. У Посланні до Галатів 5:19-23 читаємо: "Тепер вчинки тіла явні, а саме: блуд, нечистота, безсоромність, розкіш, ідолопоклонство, чаклунства, ворожнечі, суперечки, суперництво, гнів, сварки, розділення, секти, задрість, убивства, пияцтво, гулянки і

тому подібне, про що Я передрікаю вам, що ті, хто чинить таке, Царства Божого не успадкують. А плід духа: любов, радість, мир, терпеливість, доброта, доброчесність, довготерпіння, лагідність, віра, скромність, стриманість, чистота”. Кожна чесна спостережлива людина визнає, що «християнство» звинувачується в тому, що пожинає плоди «діл плоті». Оскільки водночас воно носить ім'я Христа і стверджує, що практикує та навчає християнства, воно принесло велику ганьбу Богу і Його Синові Ісусу Христу. Як прикриття воно цитувало деякі Святі Писання.

Той факт, що релігія насправді практикує демонізм, але маскує його під християнськими іменами та за схваленням духовенства, визнають навіть представники визнаних «церковних» організацій. Відомий релігійний діяч Джон Генрі Ньюмен, якого Лев XIII у 1879 році звів у сан кардинала, опублікував у 1878 році працю, яку він назвав «Есе про розвиток християнської доктрини». У восьмому

розділі він піднімає питання про прийняття язичницьких звичаїв і говорить про римо-католицьку організацію: «Чи мала вона силу, зберігаючи власну ідентичність, поглинути своїх суперників, як жезл Аарона, згідно з ілюстрацією св. Ієроніма, поглинув жезли єгипетських чаклунів? Чи інтегрувала вона їх у себе, чи розчинилася в них? Чи перетворила вона їх у свою власну сутність, чи, зберігаючи своє ім'я, просто заразилася ними?». Продовжуючи, кардинал відповідає:

«Покладаючись на силу християнства простояти заразі зла та перетворювати самі інструменти й атрибути ПОКЛОНІННЯ ДЕМОНАМ для євангельського використання, і відчуваючи, що ці звичаї спочатку походили з первісних одкровень та з інстинкту природи, хоча і були спотворені; і що їм довелося б винаходити те, що їм потрібно, якби вони не використовували те, що знайшли; і що вони, більше того, володіли самими архетипами, які язичництво намагалось

відтворити у вигляді тіней; правителі [Римсько-католицької] церкви з давніх часів були готові, коли виникала така потреба, приймати, імітувати або санкціонувати існуючі обряди та звичаї народу, а також філософію освіченого класу».

Кардинал робить таке визнання про демонічне походження релігії: «Використання храмів, особливо присвячених окремим святим, прикрашених іноді гілками дерев; кадило, лампи і свічки; обітничі на одужання від хвороби; свята вода; притулки; святкові дні та сезони, використання календарів, процесії, благословення на полях; священицькі одежі, постриг, обручка в шлюбі, звернення на Схід, зображення, пізніше, можливо, церковний спів і пісня "Кірі Елейсон" ("Господи помилуй") – ВСЕ ЦЕ МАЄ ЯЗИЧНИЦЬКЕ ПОХОДЖЕННЯ І ОСВЯЧЕНЕ ЇХ ПРИЙНЯТТЯМ ДО ЦЕРКВИ» — Сторінки 355, 371, 373, видання 1881 року.

Святе Письмо суворо забороняє поклонін-

ня демонам. Бог говорить Своему народові-заповіту: "Коли ти ввійдеш до краю, що Господь, Бог твій, дасть тобі, то стережися, щоб тобі не спало на думку НАСЛІДУВАТИ гідоти тих народів" (Повторення Закону 7:25, 26; 18:9-14). Замість того, щоб наказати Своему народові, освятити і прийняти такі речі до організації Господа (що неможливо!), Боже Слово через пророка говорить: "Не доторкайтеся до нечистого, вийдіть з-поміж нього, будьте чисті, ви, що носите посуд Господній!". Також апостол Христа повторює цю заповідь істинній Церкві (Ісаї 52:11; 2 Коринтян 6:16-18). Він каже: "Яка спільність в Божого храму з ідолами? Бо ви - храм Бога живого, як говорить Господь: Я в них оселюся, і ходитиму серед них, і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом. Тому вийдіть з-поміж них, і відокремтесь, говорить Господь, і не доторкайтесь до нечистого, і Я прийму вас, і буду вам за Отця, і будете Мені синами й дочками, говорить Господь Все-

держитель".

Великий Провідник християнства Ісус Христос сказав про Святе Письмо: "Освяти їх у правді [не в демонології]. Твоє слово є правда» (Ів. 17:17). Отже, за допомогою Божого Слова, Святого Письма, ми можемо розпізнати, що є релігією, або демонізмом, навіть якщо вони маскуються під християнство; і також можемо з'ясувати, що є правдою і, отже, чистим християнством. У прагненні до істини кожен, хто шукає вічного життя і спасіння, повинен тепер перевірити найвідоміші доктрини та практики «організованої релігії», щоб з'ясувати, чи це замаскована демонічна релігія чи справжнє християнство.

"ЧИСТИЛИЩЕ"

Смерть мільйонів людей через наслідки світової війни викликала широкий інтерес до стану померлих, а також призвела до збільшення релігійних обрядів за померлими. Отже, в інтересах об'єктивного встановлення

істини необхідно піддати перевірці вчення про "чистилище", яке пропагується провідними прихильниками цього вчення. Мільйони щирих людей були змушені повірити у це вчення. Для тих, хто з ним не знайомий, ось його короткий зміст: коли католик помирає, він фактично не є мертвим, а його душа залишається свідомою в місці тимчасового покарання, яке називається "чистилище"; і тривалість його покарання в "чистилищі" може бути зменшена, а душа, що перебуває там, може отримати допомогу через молитви та жертви живих. Під печаткою архієпископа Нью-Йорка у томі XII "Католицької енциклопедії" під заголовком "Чистилище" говориться таке:

«І. КАТОЛИЦЬКЕ ВЧЕННЯ. — Чистилище (лат. *purgare* — робити чистим, очищати) згідно з католицьким вченням є місцем або станом тимчасового покарання для тих, хто, покинув цей світ у Божій благодаті, не є повністю вільним від легких гріхів або не

повністю сплатив спокуту за свої порушення. Душам, що перебувають у чистилищі, допомагають молитви віруючих, але головним чином — прийнятна жертва вівтаря».

Джеймс кардинал Гіббонс, відомий католицький авторитет, пише у XVI розділі своєї книги "Віра Наших Отців":

«Католицька Церква вчить, що крім місця вічних мук для злих і вічного спокою для праведних, у потойбічному житті існує проміжний стан тимчасового покарання, призначений для тих, хто помер у легких гріхах або не виправдав вимог Божого правосуддя за вже прощені гріхи. Вона також вчить нас, що, хоча душі, які відправлені в цей проміжний стан, який зазвичай називають чистилищем, не можуть допомогти самі собі, вони можуть отримати допомогу від молитов віруючих на землі. "Існування чистилища природним чином передбачає відповідний догмат - корисність молитви за померлих - адже душі, які потрапили в цей проміжний стан,

ще не досягли кінця своєї подорожі. Вони все ще є вигнанцями з небес і придатні для Божого милосердя. - Сторінка 205, 78-е видання».

Для того, щоб доктрина про "чистилище" виявилася правдивою, незаперечні докази з Божого Слова істини повинні показувати: (а) що кожна людина має душу, яка відокремлюється і відділяється від тіла; (б) що немає смерті людської душі чи істоти, тільки тіло вмирає, а душа продовжує існувати; (в) що померлі люди свідомі в іншому світі; і (г) що тим, хто в "чистилищі", можна допомогти і принести користь за допомогою грошових внесків, зроблених їхніми друзями на землі і спрямованих на релігійні молитви і меси.

Якщо доктрина "чистилища" виявиться фальшивою, тоді мільярди людей протягом багатьох століть були обмануті та утримувалися в рабстві страхом. Їх незаконно змушували віддавати гроші та майно релігійним священикам і вводили в оману щодо засобів

отримання вічного життя. Незалежно від того, чи ви католик, протестант чи єврей, правда на цю тему не зашкодить вам духовно, тому що великомученик за правду сказав: "Якщо будете триматися мого слова, то ви справді будете моїми учнями. І пізнаєте правду, і правда зробить вас вільними" — Іван 8:31, 32.

Ісус Христос і його апостоли проповідували Святе Письмо простим людям їхньою мовою. Біблія не була написана лише для блага кількох людей, які називаються "духовенством" і можуть читати мертвими мовами. Бог створив і зберіг Біблію для всіх, хто любить Його і бажає служити Йому. Апостол Павло писав до юнака Тимофія: "З дитинства ти знаєш святе писання, яке може наставити тебе до спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе писання натхнене Богом і корисне для навчання, докору, виправлення, наставляння в праведності, щоб Божа людина була досконала, підготовлена до всякого доброго діла"

30 РЕЛІГІЯ ПОЖИНАЄ БУРЮ

(2 Тимофія 3:15-17). Апостол Петро зазначає, що Писання не є предметом приватного тлумачення. Тому, щоб виявити приватне і оманливе тлумачення, ми повинні дотримуватися правила, викладеного пророком Ісаєю: "До закону і до свідчення. Якщо вони не говорять згідно з цим словом, то немає в них світла" (Ісаї 8:20). Таким чином, ми застосовуємо до текстів Святого Письма факти, добре відомі як істинні, і перевіряємо, чи узгоджуються факти з Писанням. Якщо вони узгоджуються, тоді Писання правильно інтерпретоване такими фактами, яким Бог дав відкритися. Дотримуємося цього правила.

Чи має людина душу, яка є окремою і при смерті відділяється від тіла? Ні; адже Біблія визначає душу як саму людину і також як свідоме, дихаюче існування, яким вона насолоджується, коли жива. Людина - це душа. У книзі Буття 2:7 читаємо: "І створив Господь Бог людину з земного порошку, і вдихнув в неї дихання життя, і стала людина живою

душею". Тіло людини і дихання, яке Бог вдихнув у її ніздрі, щоб оживити тіло, разом складають душу, істоту, яка живе. Щодо іншого значення душі як свідомого, дихаючого існування живої істоти, в 1-й книзі Царів 17:21, 22 сказано, що пророк Ілля "воззвав до Господа та й сказав: Господи, Боже мій, нехай душа цієї дитини, благаю Тебе, повернеться в тіло його. І почув Господь голос Іллі, і повернулася душа дитини в нього, і він ожив". Також у Псалмі 114:8, 9 читаємо: "Бо він визволив душу мою від смерті... Я буду служити Господеві в країні живих".

Чи правда, що тіло вмирає, а душа продовжує жити? Ні. Перша брехня, яку сказав диявол Єві, була: "Ні, ви не помрете смертю" (Буття 3:4). Тобто, 'Смерті немає'. Єва, будучи обманутою цією брехнею, і Адам приєднавшись до неї в непокорі Богові, обидва були засуджені на смерть і померли. Ісус справедливо сказав про диявола: "Він був вбивцею ... він брехун" (Івана 8:44). Чому? Тому що

32 РЕЛІГІЯ ПОЖИНАЄ БУРЮ

грішна душа вмирає. В Єзекіїля 18:4, 20 читаємо: "Душа, що грішить, помре". Сказав Бог до "живої душі", Адама: "Ти порошок, і в порошок повернешся" - Буття 3:19.

Чи продовжує бути свідомою душа після смерті людини? Ні. Свідомою є лише жива душа або істота; і коли людина або душа помирає, її дихаюче, свідоме існування припиняється. Це незаперечна істина Біблії: "Бо живі знають, що помруть, а мертві нічого більше не знають і не мають більше жодної нагороди, бо пам'ять про них забута. Щоб не могла зробити твоя рука, роби це з усім завзяттям: бо ні праця, ні розум, ні мудрість, ні знання не будуть у пеклі, куди ти спішиш" (Еклезіяста 9:5, 10). Мертвий більше не має думок: "Дух його відійде, і він повернеться в свою землю: в той день всі їхні думки зникнуть" (Псалом 145:4). "Мертві не будуть хвалити Тебе, Господи, ані ті, що сходять до шеолу. Але ми, що живемо, благословляємо Господа" - Псалом 113:17, 18.

Відомо всім представникам "католицького населення", що релігійні священики постійно просять і отримують гроші, стверджуючи, що ці внески використовуються для мес і молитов на користь тих, хто, як вважається, перебуває в "чистилищі". Навіть Католицька енциклопедія визнає, що меси рідко відправляються безкоштовно. Мільйони щирих і працелюбних людей відгукнулися на заклики священиків через листи, рекламу в журналах і усні запити, жертвуючи мільярди доларів, вважаючи, що їхні родичі та друзі знаходяться в "чистилищі". Отже, питання: чи можуть грошові внески та участь у релігійних месах і молитвах мирян або священиків допомогти померлим і скоротити час їхнього покарання в "чистилищі"? Ні, тому що в "чистилищі" немає жодної людини. Жоден мертвий не потрапив до "чистилища". Ісус не знайшов жодного мертвого в "чистилищі," а сказав: "Не дивуйтеся цьому, бо настає година, коли всі, що в гробах, почують голос

Сина Божого і вийдуть на воскресіння". Вони чекають воскресіння, а не меси. — Ів. 5:28, 29.

КОЛИ БУЛО ВІНАЙДЕНО?

Ні в одному з католицьких перекладів Біблії слово "чистилище" не згадується. Жоден текст Святого Письма не говорить про душу в "чистилищі". Хто ж тоді вигадав "чистилище"? З 590 по 604 рік Григорій, відомий як "Григорій Великий", був папою римо-католицької ієрархії. Він був першою людиною, яка "відкрила чистилище" як місце вогняного покарання для душ. Під заголовком "Чистилище" у VIII томі Енциклопедії МакКлінтока і Стронга сказано: "Незважаючи на різні погляди отців Церкви, ця доктрина була невідома в християнській Церкві протягом перших 600 років і, здається, не стала предметом віри до 10-го століття. ... "Чистилище як спалення гріхів, - сказав Дьоллінгер на Боннській конференції старої католицької церкви в 1875 році, - було ідеєю, невідомою як на

Сході, так і на Заході, доки її не запровадив Григорій Великий". ... Григорій Великий додав ідею про вогненні муки". - Видання 1879 року.

Доктрина "чистилища" має підґрунтя лише в думках та тлумаченнях релігійних осіб, тобто в голосах чи думках людей, які жили кілька століть тому і яких релігія називає "отцями". Прочитуюмо ще раз кардинала Гіббонса у його вищезгаданій книзі щодо "чистилища": "Ця інтерпретація не є моєю. Це одностайний голос Отців християнства" (стор. 208). Далі він називає імена деяких ранніх релігійних діячів, які просунули цю теорію. Він також наводить як підтримку теорії "чистилища" молитвенники своєї організації та практику єврейських рабинів, які моляться за померлих. Чи є такі посилення вагомими чи підтримують ідею "чистилища"? Чи той факт, що багато століть тому релігійні діячі пропагували ідею "чистилища", є доказом його існування? Щодо вартості неслухняних

традицій релігійних "отців", нехай відповідь Ісус. В його час фарисейські вчителі спиралися на традиції. Вони сказали Ісусу: "Чому учні Твої переступають передання старших?" "Але він відповів їм: Чому ви також порушуєте заповідь Бога вашою традицією? ... ви скасували заповідь Бога вашою традицією. Лицеміри, добре пророкував про вас Ісая, говорячи: Цей народ шанує мене устами своїми, але серце їхнє далеко від мене. І даремно вони поклоняються мені, навчаючи доктринам і заповідям людей" — Матвія 15:1-9.

Ісус там показав, що вчення релігійних людей нівелює Слово Боже. Апостол Павло висловлює ту ж саму думку. Коли Павло практикував юдейську релігію, він дотримувався традицій старших або отців. Коли він став істинним послідовником Ісуса Христа, він відкинув релігію і її людські традиції і слідував лише заповідям Божим, яких навчав Ісус Христос. Так він говорить у Посланні до Галат 1:10-16. Потім, у Посланні до Колосян

2:8, він особливо застерігає всіх християн уникати релігійних навчань і дотримуватися виключно вчення Христа Ісуса: "Стережіться, щоб хто не спокусив вас філософією та марнославною оманною, за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом".

Хто несе відповідальність за доктрину про "чистилище", яке ввело в оману і продовжує обманювати так багато людей? Батьком і розповсюджувачем брехні про "чистилище" є не хто інший, як сам диявол. Цьому обману навчали буддистські священики Індії задовго до того, як папа римський запровадив його в "християнство". Диявол вплинув на людей, які називають себе "наступниками апостолів", і спонукав їх повірити і навчати догмату про "чистилище". Його мета - відвернути увагу людей від Бога Єгови, сподіваючись таким чином привести все людство до загибелі. Лукавий, якого Святе Письмо називає "старим змієм, що є диявол і сатана", є головним

обманщиком і ворогом Бога і людини. І сатана, і його земні служителі претендують на те, що вони просвітлюють народ, і ці служителі часто видають себе за представників Христа. Таким чином, вони обманюють і чинять шахрайство над довірливими людьми. Про них написано у 2 Коринтян 11:13-15: "Бо такі фальшиві апостоли - лукаві працівники, видають себе за апостолів Христових. І не дивно, бо й сам сатана прикидається ангелом світла. Тож не велика річ, якщо його служителі прикидаються служителями праведності; їхній кінець буде згідно з їхніми ділами".

Але чи підтримує Католицька Біблія теорію про "свідомі душі, що страждають у "чистилиці"? Ні, не підтримує. Католицька Біблія зберігає в своєму каноні дві книги Макавеїв, але інші вважають їх спірними або апокрифічними, тому вони були виключені з числа справжніх натхненних книг. Текст, який зазвичай наводять для підтримки тео-

рії "чистилища", - це текст 2-ї книги Макавеїв 12:43-46, в якому говориться: "І зібравши [гроші], він [Юда Макавей] надіслав дванадцять тисяч драхм срібла до Єрусалима, щоб принести жертву за гріхи мертвих, вважаючи це праведним і релігійним щодо воскресіння, (бо якщо б він не сподівався, що загиблі повинні воскреснути, молитися за мертвих здавалося б зайвим і марним) і оскільки він вважав, що ті, хто заснули в святості, мають велику благодать, що зберігається для них, тому буде святим і корисним думати про молитву за мертвих, щоб вони були звільнені від гріхів". Однак у цьому тексті не згадується про "вогонь чистилища" або страждаючі душі. Швидше, він підтримує біблійну істину про те, що "буде воскресіння праведних і неправедних" - Дії 24:15.

Інші біблійні тексти, які беззаперечно доводять, що не існує жодних живих душ, що мучаться в місці під назвою "чистилище" включають Єзекіїля 18:4: "Тож усі душі Мої:

як душа батькова, так і душа синова Мої вони! Душа, що грішить, вона помре". Також Еклезіаста 9:10: "Що твоя рука може зробити, роби з усією завзятістю: бо ні праця, ні розум, ні мудрість, ні знання не буде в аду, куди ти йдеш". Також Ісаї 38:18: "Бо не буде шеол каятись перед Тобою, і смерть не буде Тебе прославляти". Таким чином, доктрина вічних мук у пеклі з вогнем і сіркою падає разом з доктриною "чистилища". Обидві доктрини мають демонічне походження і базуються на підлій брехні, і обидві разом відкидаються.

ВОСКРЕСІННЯ ПРОТИ "ЧИСТИЛИЩА"

Мертві в могилах знаходяться у стані небуття. Божа обітниця щодо них полягає в тому, що вони будуть пробуджені зі смерті.

Жертовна смерть і воскресіння Ісуса Христа є гарантією того, що ці мертві будуть воскресені. Про це Ісус сказав: "Настає година, коли всі, що в гробах, почують голос Сина

Божого. І ті, що чинили добро, вийдуть на воскресіння життя, а ті, що чинили зло, на воскресіння суду" (Івана 5:28, 29). Якби будь-хто з цих померлих перебував у "чистилищі", Ісус би сказав про це. Якщо істота або душа перебуває в "чистилищі", де вона свідомо і страждає, вона має бути живою. Якщо це так, то не може бути воскресіння, оскільки жива істота не може бути воскресена. Отже, доктрина релігії про "чистилище" знецінює Слово Боже щодо воскресіння мертвих. Те, що теорія "чистилища" ґрунтується на людських переказах, вже одне це доводить, що вона є вигадкою диявола, яка використовується ним з метою обманути людей і тримати їх в невігластві щодо Божого плану воскресіння мертвих.

ЛІТУРГІЇ

Священники визнають, що так звана "жертва меси" є безкровною. Цей факт сам по собі робить її неефективною перед Богом.

Про це сказано в Божому Слові: "Бо життя плоті в крові, і Я дав її вам, щоб ви могли принести нею жертву за гріхи ваші на жертovníку за ваші душі; бо кров - для викуплення душі" (Левит 17:11). Тому апостол Павло говорить у Посланні до Євреїв 9:22: "А без пролиття крові не буває відпущення". Таким чином виходить, що довірливі релігійні віруючі жертвують свої гроші на меси (літургії), вважаючи, що це "пожертва" за своїх близьких в "чистилищі", і що на основі цієї віри відправляються молитви і меси за душі, які перебувають в "чистилищі". Але такі молитви не приносять ніякої користі з тієї причини, що в "чистилищі" немає душ; так само і меса не приносить ніякої користі, бо це безкровна жертва на релігійному вівтарі.

Отже, підсумовуючи докази, можна сказати наступне: практика молитов за душі, які нібито перебувають у "чистилищі", є релігійною практикою, що передається з покоління в покоління і ґрунтується на переказах, а не

на Божому Слові правди. Вона заперечує Його Слово, а отже, є неправдою. Незалежно від того, коли і від кого вона походить, вона є диявольською, оманливою, шахрайською і завдає шкоди людству. Вона призводить до того, що щирі люди прив'язуються до релігійної організації, а отже, позбавляються справжньої християнської свободи. Неправомірно і несправедливо забирають у людей їхні важко зароблені гроші, за які вони нічого не отримують. Тому це завдає шкоди людям та їхньому майну. Але, перш за все, ця доктрина приховує від них велику правду про Божий дар для людства, завдяки якому віруючі люди можуть отримати вічне життя. Тому доктрина "чистилища" ставить під загрозу вічне життя і спасіння людини.

Божий спосіб спасіння, викладений у Його власному Слові, полягає в наступному: всі люди через гріх Адама успадкували смерть. Христос Ісус, проливши Свою кров, забезпечив відкуплення людини від гріха і смерті.

Всі, хто вірить Божому Слову і вірує в Його Сина, хто присвячує себе Богу і Ісусу Христу та залишається вірним своїм обітницям, мають обіцянку Божу про воскресіння до життя. Немає іншого способу, яким людина може отримати життя, сказав Петро (Дії 4:12). Сатана-диявол добре знає, що для людини йти будь-яким іншим шляхом, ніж той, що вказаний у Божому Слові, означає вічну смерть. Тому диявол винаходить шахрайські доктрини і змушує людей практикувати релігію, щоб приховати від них правду. Тому ти, читачу, можеш визначитися, чи бажаєш слідувати традиціям релігіоністів, які походять від диявола і страждати вічними наслідками, чи бажаєш вірити Богові та Христу Ісусу і знайти вічне життя в щасті через Його Царство.

ТАЙНА "ТРІЙЦІ"

Звісно, ви можете сказати, що те, про що говорить кардинал Ньюман щодо прийняття

доктрин і елементів демонізму, не може стосуватися "тріїці". Немає нічого крамольного в тому, щоб дослідити і розібратися в цьому питанні. Римо-католицьке вчення про "тріїцю", з яким погоджуються протестантські конфесії, викладене в Католицькій енциклопедії під заголовком "ТРІЙЦЯ, Благословенна", наступним чином:

«І. ДОГМА ПРО ТРІЙЦЮ. — Трійця є термін, що використовується для позначення центральної доктрини християнської релігії — істини, що в єдності Божества існують три Особи: Отець, Син і Святий Дух, ці три Особи є дійсно відмінними одна від одної. Таким чином, у словах Афанасіївського символу віри: "Отець є Бог, Син є Бог, і Святий Дух є Бог, і все ж таки є не три Боги, а один Бог"».

Ця доктрина абсолютно нелогічна, оскільки неможливо, щоб три особи були однією. Але навіть якщо нам не дозволяють використовувати наш розум, ми не знайдемо жодного

писання, яке б підтримувало доктрину "трійці". Наступна додаткова цитата з Католицької Енциклопедії, том XV, під заголовком "Трійця", чітко показує, що доктрина базується на релігійній традиції:

«Особи є співвічними і співрівними: всі однаково нестворені і всемогутні... У Святому Письмі немає жодного терміну, яким позначаються три божественні Особи разом. Слово *Τριάς* (Тріас), перекладене латиною як *trinitas* (трінітас), вперше зустрічається у Теофіла Антіохійського близько 180 року по Р.Х.».

Тертуліан, релігійний діяч з Карфагену (Африка), який жив у той самий час, ввів термін "тринітас" у латинські церковні писання.

А тепер зверніть увагу на те, що говорить Слово Боже, Біблія, щоб підтвердити, що існує один Всемогутній Бог, Єгова, і один Господь і Спаситель, Ісус Христос. Є один Бог, Всемогутній, Всевишній. Пророку Мойсею Він сказав: "Я Господь, що з'явився Авраамові, Ісаакові та Якову під Ім'ям Бога

Всемогутнього; а Ім'я Моє АДОНАЙ Я не відкривав ім" (Вих. 6:2, 3). У примітці до цього вірша в католицькій версії Дуе зазначається, що в єврейському оригінальному тексті ім'я Адонай складається з чотирьох єврейських літер Jod, He, Vau, He (Йод, Хе, Вау, Хе), що зазвичай вимовляється як "Єгова". Таким чином, в американській стандартній версії Біблії ім'я Єгова зустрічається понад 6600 разів, від Буття до Малахії, як у наведених нижче текстах Священного Писання: "Я Єгова, Бог твій" (Вихід 20:2). "Я - Єгова, ось Моє Ім'я" (Ісаї 42:8). "Я - Єгова, і немає іншого, крім Мене немає Бога" (Ісаїя 45:5). "Так, нехай вони будуть осоромлені і загинуть, щоб пізнали, що Ти один, Ім'я Твоє Єгова, що Ти єдиний Всевишній над усією землею" (Псалом 83:17, 18). Апостол Павло говорить, що є "один Бог і Отець усіх, що над усіма, і через усіх, і в усіх нас" (Ефесян 4:6). "Та для нас один Бог Отець, що від Нього все, і ми до Нього, і один Господь Ісус Христос, що

через Нього все, і ми через Нього" (1 Коринтян 8:6). Єгова - вічний Цар, без початку і без кінця - Єремії 10:10; Псалом 89:2.

Син Божий, який став Ісусом Христом, спочатку носив ім'я 'Слово Боже' (Івана 1:1, 14). Про це Він сказав: "Господь Мене мав на початку доріг Своїх, перед тим, як сотворив що-небудь від початку" (Прип. 8:22). Слово було початком усього створеного, а потім, як Божий Слуга, Він створив усе інше згідно з волею Єгови (Івана 1:2, 3). Зверніть увагу на свідчення Ісуса та Його апостолів, які беззаперечно доводять, що Бог Єгова є Творцем і Отцем, а Його Син, Слово, є Його першим творінням. В Об'явленні 3:14 прославлений Ісус сказав про Себе: "Так говорить Амін, свідок вірний і правдивий, початок творіння Божого". Далі Ісус сказав: "Я прийшов в Ім'я Отця Мого" (Івана 5:43) "Бо Я зійшов з небес не для того, щоб чинити волю Свою, але волю Того, Хто послав Мене". (Івана 6:38). "Бо Я не від Себе говорив, але Отець, що

послав Мене, Він заповів Мені, що Мені казати і що говорити" (Івана 12:49). "Бо Отець більший від Мене" (Івана 14:28). "Бо як Отець має життя в Собі, так і Синові дав мати життя в Собі" - Івана 5:26.

Такі слова Ісуса Христа Ієрархія не може заперечити, а апостол Павло підкріплює їх, коли наставляє Тимофія: "Зберігай заповідь бездоганно, непорочно, до приходу Господа нашого Ісуса Христа, що свого часу покаже, Хто є Благословенний і Єдиний Могутній, Цар царів і Господь панів, що один має безсмертя і живе у світлі недосяжному, якого ніхто не бачив і бачити не може" - 1 Тимофія 6:14-16.

Незадовго до того, як Ісус був прибитий до дерева, Він молився до Свого Отця, Бога Єгови: "Отче, прийшла година, прослав Сина Твого, щоб Син Твій прославив Тебе. Як Ти дав Йому владу над усяким тілом, щоб Він дарував життя вічне всім, кого Ти дав Йому. А це є життя вічне: щоб пізнали Тебе,

єдиного істинного Бога, та Ісуса Христа, що Його Ти послав" (Івана 17:1-3). Якщо Єгова та Ісус - одна особа, рівні за силою і славою, то чому Ісус повинен молитися до Єгови? Це була б молитва до самого себе. У тій же молитві Ісус молився: "І не за них одних молюся, але й за тих, що через їхнє слово увірують у Мене, щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб і вони в Нас були одно, щоб увірував світ, що Ти Мене послав. І славу, яку Ти дав Мені, Я дав їм, щоб були одно, як і Ми одно" (Івана 17:20-22). Власні слова Ісуса доводять, що єдність не означає, що Він один в особі чи сутності, але що Він і Бог Єгова завжди працюють разом у повній гармонії та єдності, і що всі члени Його істинної Церкви також повинні бути в єдності. Більше того, Ісус згадав лише двох - Єгову і Себе, але не "святого духа". У сучасному католицькому перекладі цей вираз правильно передається як "святий дух". Він не стосується жодної людини. Він означає активну

силу Бога, яка є невидимою і яка повністю присвячена праведності або святості, тому має назву "святий" дух або енергія. Що стосується тексту 1 Ів. 5:7, 8, то навіть у виносці сучасного католицького "Нового Завіту" сказано "За свідченням багатьох манускриптів і більшості коментаторів, ці вірші слід читати так: "І є троє, що свідчать: Дух, і вода, і кров; і ці троє - одне". Серед таких найдавніших манускриптів - ватиканський манускрипт № 1209, який зараз зберігається у Ватиканській бібліотеці.

Якби Ісус Христос був єдиним в особі і сутності з Богом Єговою, який є вічним і безсмертним, Христос Ісус не міг би померти як викупна ціна за людство. Вчення про "трійцю" запозичене з язичницьких релігій, які вчили про триєдність демонічних богів, таких як єгипетська трійця Ісіди, Гора і Себа (IHS), задовго до народження Христа. Отже, доктрина "трійці" також запозичена з демонізму. Єдиним засобом спасіння для людства

є викупна жертва Ісуса Христа. Бог здійснив викуплення через смерть Свого Сина і воскресив Його зі смерті, щоб Він став безсмертним Духом і був Господом і Царем нового світу, яким Він правитиме в справедливості (1 Петра 1:18; Матвія 1:3). Але навіть як Цар, Син Божий не є рівним Отцеві або таким же високим: "І коли все буде підкорене Йому, тоді і Сам Син підкориться Тому, Хто підкорив Йому все, щоб Бог був усім у всьому" - 1 Коринтян 15:28.

ВЕРХОВЕНСТВО В ЦЕРКВІ

Релігійна ієрархія вчить, що Господь Ісус Христос надав Петру духовне верховенство у Своїй Церкві і що з того часу це верховенство завжди належало папам Риму. Знову цитуючи книгу кардинала Гіббонса:

«Католицька Церква також навчає, що наш Господь надав святому Петру перше місце в честі та владі в управлінні всією Своєю Церквою, і що таке ж духовне верховенство

завжди належало Папам, або Єпископам Риму, як наступникам святого Петра. Отже, щоб бути справжніми послідовниками Христа, всі християни, як серед духовенства, так і серед мирян, повинні перебувати в єдності з Римським Престолом, де Петро править через свого наступника. - Сторінка 92».

Сукупність біблійних доказів свідчить проти такої релігійної інтерпретації, що Ісус Христос призначив Петру місце верховенства у Своїй Церкві на землі, і що Петро має наступників до сьогодні. "Доказовим" текстом, на який спираються, щоб підтримати ідею верховенства Петра, є уривок з Матвія 16:18, де сказано:

"На цій скелі я збудую мою церкву". Отже, перш за все важливо з'ясувати, що мається на увазі під "цією скелею", а потім визначити, що це за будівля, зведена на ній. Ніхто не може заперечити, що слово "скеля" використовується Ісусом у символічному значенні.

У Біблії Бог Єгова символічно згадується як велика скеля, тому що Він вічний і непорушний, від віку до віку (Псалом 89:2). Про Нього говорить в 2 книзі Царів 22:2: "Господь - Скеля моя, і сила моя, і Спаситель мій". Згідно з оригіналом на івриті, Повторення Закону 32:3, 4 говорить: "Бо я буду звіщати ім'я Єгови: Віддайте велич Богові нашому. Він Скеля, діло Його досконале" (Американська Стандартна Версія). Також 1 Самуїла 2:2 читаємо: "Немає святого, як Господь, бо немає нікого, крім Тебе, і немає скелі, як Бог наш". Також у Псалмі 62:1, 2 читаємо: "На Бога надіється душа моя, від Нього спасіння моє. Він єдиний - моя скеля і моє спасіння" - Авторизована Версія.

Коли Бог Єгова вигнав грішну людину з Едему, Він дав слово, що виростить Насіння, яке Він використає, щоб знищити сатану та його організацію. Пізніше Бог дав слово патріарху Аврааму, що через це Насіння Бог забезпечить благословення всьому слухняному

людству. Цим обіцяним Насінням є Ісус Христос, Месія (Див. Буття 3:15; 12:3; 22:17, 18; Галат 3:16-29). Насіння, Христос, є Головним Уповноваженим Єгови і Тим, кого Єгова використовує, щоб відкупити людство і виправдати Своє Ім'я. У Святому Письмі це Насіння також називається "скелею" або "камнем", оскільки Він є помазаником Бога Єгови.

В пророцтві Даниїла, у другому розділі, Бог порівнює Свою святу вселенську організацію з великою горою. Він провістив, що візьме з цієї гори "камінь" або "скеля", який розтрощить організацію диявола, представлену у вигляді жахливого боввана з металів. Потім, знищивши боввана, той камінь стане "великою горою", символізуючи те, що Царство Христове наповнить усю землю. Цей камінь або скеля - Христос Месія, Той, кого Бог Єгова ставить Царем над усією землею. Пророцтво Даниїла говорить: "А за днів тих царств Бог Небесний поставить царство, яке

ніколи не буде зруйноване, і царство Його не буде віддане іншому народові, і воно розіб'є і знищить усі ці царства, а саме буде стояти вічно" - Даниїла 2:29-45.

Те Царство під владою Ісуса Христа, Бог Єгова робить Своєю столичною організацією, яка називається Сіон. Бог поставив Ісуса Христа головою і головним каменем Сіону, як сказано в Ісаї 28:16: "Тому так говорить Господь Бог: "Ось Я покладу камінь у основу Сіону, камінь випробуваний, камінь наріжний, камінь дорогоцінний, покладений у фундамент. Хто вірує в нього, не осоромиться". Псалмоспівець Давид передбачив, що ця скала чи камінь, Ісус Христос Месія, буде відкинутий світськими релігійними лідерами, і тому він писав: "Камінь, що його відкинули будівничі, став наріжним каменем" (Псалом 117:22). Через Свого пророка Захарію Єгова знову зображує Свого Месію як "камінь", на якому будується Його столична організація, промовляючи: "Слухай, Ісусе,

первосвященику, Ти та приятелі Твої, що сидять перед Тобою, бо вони провіщають: ось Я приведу Свого Слугу Пагінця. Ось бо камінь, що я поклав перед Ісусом: на одному камені сім очей" (Захарія 3:8, 9). Знову в пророцтві Ісаї могутній Месія називається і скелею, і каменем: "І буде Він вам на освячення. Та за камінь спотикання і за скелю падіння для обох домів Ізраїлевих" (Ісаї 8:14). Апостол Павло застосовує це пророцтво конкретно до Ісуса Христа, кажучи: "Як написано: «Ось Я кладу в Сіоні камінь спотикання і камінь нарікань; і хто вірує в Нього, не буде осоромлений»" (Римлян 9:33). Таке натхненне тлумачення показує, що терміни "камінь" і "скеля" використовуються в символічному сенсі і мають однакове значення.

Месія і Христос означають одне й те саме, а саме – Помазаник Господа Бога. Після того, як Андрій зустрів Ісуса Христа, він покликав свого брата Симона і сказав: "Ми знайшли Месію, тобто Христа". Коли Ісус побачив

Петра, то сказав: "Ти Симон, син Йони, назвешся Кифою, що в перекладі означає Петро" (Івана 1:41, 42). Приблизно через три роки Ісус застерігав Своїх учнів від вчень релігійного духовенства. Тоді, звертаючись до учнів, Він сказав: "За кого люди вважають Сина людського?". Вони відповіли, що дехто вважає Його одним із пророків. "А ви за кого Мене вважаєте?" запитав Ісус. "Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого" (Матвія 16:13-16). Таким чином, Ісус був визнаний Скелею або Каменем, про якого писали всі пророки.

Коли Петро дав цю відповідь, Ісус звернувся до нього: "Блаженний ти, Симоне сину Йонин, бо не тіло й кров відкрили тобі це, але Отець Мій Небесний. А Я кажу тобі: Ти - Петро [Кифа, сирійською мовою в чоловічому роді], і на цій скелі [кифа, в жіночому роді та з вказівним займенником жіночого роду] Я збудую Церкву Мою, і ворота аду не здолають її" (Матвія 16:17, 18). Точна мова,

яку використав тут Ісус, показує, що Він не називав Петра каменем, на якому має бути побудована Церква. Перефразовуючи, його слова означають: "Петре [(грец.) Петрос], Отець Мій Небесний відкрив тобі, що Я є Камінь або Склея, Христос Месія, про Якого провіщав Отець Мій через Своїх пророків. Твоє ім'я означає "камінь" [петрос]; але на цьому камені [(грец.) Петра], тобто на Мені [Божому Помазану і Посланнику], Я збудую Свою Церкву".

Оскільки пророцтва Єгови повторювали, що Його Месія, Христос, є наріжним каменем або скелею Царства, то як може хтось серйозно собі уявити, що Ісус намагався б змінити Божий оголошений намір і використати Петра як основу церкви, всупереч Божому вираженому задуму? Робити висновок, що недосконала людина буде поставлена на місце помазаного Єговою Царя, не тільки абсолютно нерозумно, але й богохульно.

Кожен, хто стає членом храмової організа-

ції Єгови, Головою і Фундаментом якої є Ісус, символічно називається "каменем", так само, як Ісус назвав Петра. Власне свідчення Петра, написане під натхненням, переконливо показує, що Ісус не називав Петра першоосновою, каменем, на якому будується церква. В 1 Петра 2:4-6 сказано: "До кого прийшли, як до живого каменя, відкинутого людьми, але вибраного й удостоєного чести від Бога, будьте й ви, як живе каміння, збудовані на духовний дім, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. Тому-то й сказано в Писанні: Ось Я кладу в Сіоні наріжний камінь, вибраний, дорогоцінний. І той, хто вірує в Нього, не буде осоромлений". Тут Петро називає Христа Ісуса наріжним каменем будівлі. Ті, хто називають себе християнами, але висунули протилежну теорію, наприклад, римо-католицька ієрархія, говорячи мовою Писання, є неслухняними і спіткнулися об Христа-Камінь, як сказав Петро (1 Петра 2:7, 8). Перед

юдейським судом Петро послався на каліку, якого він зцілив, і сказав: "Іменем Господа нашого Ісуса Христа з Назарету, якого ви розіп'яли, якого Бог воскресив з мертвих, і Ним цей чоловік стоїть тут перед вами уздоровлений. Це камінь, що його ви, будівничі, відкинули, і він став каменем наріжним" - Дії 4:10, 11.

Апостол Павло також називає Ісуса Христа Скелею, з якої, як символ, пили ізраїльтяни: "І пили всі той самий духовний напій, (і пили від духовної скелі, що йшла за ними, а скеля то був Христос)" - 1 Коринтян 10:4. Скеля тут - Петра, а не Петрос. Христос Ісус є великим Виконавцем і Будівничим Єгови. Він є Будівничим християнської церкви, а також її Головою і наріжним каменем. Немає жодних доказів того, що церква побудована на Петрі. Всі докази свідчать, що вона побудована на Ісусі Христі. Церква - це храм і духовний дім Божий: "Ви - храм Божий" (1 Коринтян 3:16; 2 Коринтян 6:16). "Наріжним

каменем є Сам Ісус Христос, на Якому вся будівля, складена між собою, зростає на святий храм у Господі. В якому й ви всі разом збудовані на житло Боже в душі" - Ефесян 2:20-22.

НІЯКИХ НАСТУПНИКІВ

Апостол Петро ніде в Писанні не названий папою чи папою римським. У нього ніколи не могло бути наступника. З цих двох причин жодна людина не могла, за Божим схваленням, зайняти посаду папи у складі римо-католицької ієрархії. Про цю посаду написано в XII томі Католицької енциклопедії під заголовком "Папа":

«Титул папа, який колись використовувався з набагато більшою широтою, в даний час використовується виключно для позначення єпископа Риму, який, завдяки своїй посаді як наступник святого Петра, є головним пастирем усієї церкви, представником Христа на землі».

Під заголовком "Апостольське право-

наступництво" в I томі тієї ж Енциклопедії сказано:

«РИМСЬКА ПРЕТЕНЗІЯ - принцип, що лежить в основі римської претензії, міститься в ідеї правонаступництва. "Успадковувати" означає бути наступником, особливо бути спадкоємцем, або займати офіційну посаду одразу після, як Вікторія стала наступницею Вільгельма IV. Тепер римські понтифіки приходять одразу після Святого Петра, займають його посаду і виконують його функції; отже, вони є його наступниками. Ми повинні довести: (а) що святий Петро прибув до Риму і закінчив там свій понтифікат; (б) що єпископи Риму, які прийшли після нього, займали його офіційне становище в церкві».

Не існує достеменних історичних доказів, а тим більше біблійних доказів того, що Петро коли-небудь їздив до Риму. Навіть якби він і був у Римі, це не слугувало б доказом його первенства чи того, що римські папи є його наступниками. В Об'явленні, глава 21,

вірш 14, говориться про "дванадцять апостолів Агнця", але не про наступників жодного з них. Тексти Святого Письма, на які посилається ієрархія на підтримку свого твердження, - це Матвія 16:19 та Івана 21:15-17. Розгляд наведених нижче текстів покаже, що жоден з них не підтверджує навіть частково твердження ієрархії.

"КЛЮЧІ ЦАРСТВА"

Ідентифікувавши себе як "цю Склею", Ісус сказав Петрові: "І дам тобі ключі Царства Небесного. І що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане й на небі; і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане й на небі" (Матвія 16:19). Це не означає, що Петро мав бути вище за інших апостолів; адже в 2 Коринтян 11:5 Павло говорить про себе: "Бо я вважаю, що я зробив не менше, ніж великі апостоли". Насправді, якщо і була якась різниця, то позиція Павла була більш відповідальною, ніж позиція інших, тому що він був зроблений

особливим апостолом для язичників, в тому числі і в Римі, де Павло був ув'язнений. Він був обраний і призначений Господом (Римлянам 11:13). Під Божим керівництвом він написав значно більше інструкцій для церкви, і таким чином "пас Господніх овець" і "ягнят" - 2 Петра 3:15, 16.

Слова Ісуса, сказані Петрові про "ключі царства небесного", покладали на Петра конкретну роботу, яку він повинен був виконати. І коли він виконав цю роботу, її не можна було виконати знову ні ним самим, ні будь-ким іншим, хто претендував би на роль його наступника. У Святому Письмі слово "ключ" означає привілей відмикати, розкривати і робити відомими певні істини, що стосуються царства небесного. Ісус сказав, що саме таке значення цього слова Він використовував. Обов'язком юдейських священиків і законвчителів було доносити до людей зміст Святого Письма. Замість Божих заповідей священнослужителі підміняли їх людськими

вченнями. Тому Ісус сказав: "Ви забрали ключ розуміння" - Луки 11:52.

До злиття святого духа в день П'ятидесятниці навіть апостоли чекали, що Ісус встановить Царство виключно з народом Ізраїлю. Перед своїм вознесінням на небо Ісус був зі своїми учнями. "А ті, що зібралися, запитали Його, кажучи: "Господи! Господи, чи не хочеш Ти о цій порі знову відновити Царство Ізраїлеві? Він же сказав їм: Не вам знати часи й пори, що Отець поклав у Своїй владі, але ви приймете силу Святого Духа, що зійде на вас, і будете Мені свідками в Єрусалимі, і по всій Юдеї, і в Самарії, і аж до краю землі" (Дії 1:6-8). Богу Єгови було угодно приховати знання про Царство Небесне і зберегти його в таємниці до пришествя Христа. Як написано: "Таємниця, що була прихована від віків і поколінь, а тепер відкрилася святим Його, яким Бог об'явив багатство слави цієї таємниці для поган, яка є Христос, у вас надія слави" (Колосян 1:26, 27). Саме апостолам

Господь вперше розкрив, що Царство Небесне складається з Ісуса Христа, Головної Скелі і Голови, та 144000 членів Його Тіла, Церкви (Ефесян 1:20-23; Об'явлення 7:4-8; 14:1, 3). Наш Господь відкрив це Своїм учням лише після вознесіння. Після отримання святого духа в день П'ятидесятниці вони почали розуміти це.

Слово "ключі" в множині вказує на те, що Ісус мав на увазі більше ніж один ключ. Після дару святого духа в день П'ятидесятниці Петру було дозволено, з Божої ласки, використати перший з цих ключів, щоб відчинити євреям двері і оголосити їм Божий задум - вибрати з євреїв тих, хто має стати членами Небесного Царства (Дії Ап., розділ 2). Це Євангеліє Ісуса Христа проповідувалося виключно юдеям протягом трьох з половиною років, і з юдеїв Єгова вибрав останок віруючих (Римлян 11:1-5). Наприкінці цього часу Господь вручив Петру інший ключ, яким Петро відчинив і сповістив не євреям, що

з поміж них Бог вибере тих, хто має стати членами Царства Небесного. Про це йдеться в Діяннях Апостолів, розділ 10.

Корнилій, язичник, отримав від Господнього ангела доручення послати за Петром, який знаходився неподалік. Коли Петро прийшов, Корнилій розповів про видіння і слово, яке він отримав від Господа. До цього часу Петро не знав значення другого ключа, який Господь обіцяв дати йому, але тепер Господь розкрив йому значення цього ключа, показавши, що Євангеліє має бути проповідуване не тільки юдеям, але й язичникам. "А Петро, відкривши уста свої, промовив: На ділі я бачу, що "не дивиться Бог на обличчя". Але в кожному народі приємний Йому той, хто боїться Його і чинить справедливість" (Дії Апостолів 10:34, 35).

Таким чином, привілей царства небесного був відкритий не лише для євреїв, але і для язичників. Учень Яків так прокоментував цю подію, коли сказав зібранню в Єрусалимі, що

через Петра Бог відвідав язичницькі народи, щоб вибрати з них "народ для Імені Свого" (Дії 15:14). Ось ці два ключі були використані Петром, щоб відімкнути і розкрити іншим таємницю Царства небесного, тобто, що Бог вибере залишок євреїв, а потім декого з язичників, які разом повинні скласти Церкву або Небесне Царство. Використання ключів Петром, як доручив йому Ісус, було на цьому завершено, і жодна інша людина не могла мати ці ключі або бути наступником Петра, щоб виконати вже завершену роботу. Це переконливо доводить, що жодна людина в Римі ніколи не була наступником Петра.

"ЗВ'ЯЗАНЕ НА НЕБІ"

А як щодо подальших слів Ісуса до Петра? "Що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане й на небі, і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане й на небі"? (Матвія 16:19). Ясне і беззаперечне значення цього полягає в тому, що Ісус пообіцяв підтвердити дії Петра у вико-

ристанні ключів; і Ісус на небесах повністю підтвердив і схвалив ці дії. Таке підтвердження було необхідним, оскільки Петро міг діяти тільки за владою від Господа. Ці слова, сказані у зв'язку з ключами, показують, що Ісус Христос погодився схвалити те, що Петро зробив з КЛЮЧАМИ, а не все, що він повинен був зробити з інших питань. Ісус не згадував про ключі від землі, пекла чи "чистилища".

Абсолютно не відповідає Писанню висновок, що доручення, дане Петру, означало, що він повинен мати безперервного наступника, і що все, що б такий наступник не зробив на землі, добре, погане чи байдуже, буде підтверджено на небі. Таке релігійне твердження було ще одним шахрайським планом диявола, щоб змусити щирих людей повірити в те, що Петро мав необмежені повноваження і владу. Таким чином диявол змусив людей віддавати пошану, відданість і сліпий послух недосконалій людині, що суперечить Слову

Всемогутнього Бога. Ніколи не виникала потреба, щоб у Петра був наступник, і немає жодних доказів того, що він його мав.

Щоб підтвердити твердження про верховенство Петра, цитують Ів. 21:15-17. Під час судового процесу над Ісусом Петро відрікся від Нього, а отже, спіткнувся через вплив диявола (Івана 18:15-17; Луки 22:31, 32). Ісус попередив Петра, після чого сказав "І ти, коли сам навернешся, утверди братів твоїх" (Луки 22:31, 32). Зверніть увагу, як це співвідноситься зі словами Ісуса в Івана 21:15-17.

Після Свого воскресіння і з'явлення учням, Ісус поставив це питання Петру: "Чи любиш ти мене?". Любити означає бути всеціло і безкорисливо відданим Господу в послусі Його заповідям, як Ісус раніше говорив в Івана 14:15; 15:10. Той факт, що Ісус поставив одне й те саме запитання тричі, доводить, що Він повністю доніс до Петра важливість любові або безкорисливого послуху. Петро заявив про свою любов до Господа, і тоді

Ісус відповів: "Паси Мої ягнята", "Паси Мої вівці". Тобто, докажи свою любов тим, що піди і розкажи ближньому правду, яку тобі відкрив Господь. Всім іншим учням Ісуса доручено і наказано робити ту саму роботу і тим самим виявляти свою любов. У Діяннях 20:28 Павло наказав пресвітерам пасти стадо Боже, яке Він придбав кров'ю Свого Сина. Ісус доручив усім Своїм дванадцятьом апостолам "йти найперше до загублених овець дому Ізраїлевого" (Матвія 10:6). Отже, Івана 21:15-17 не доводить так звану "першість" Петра. Церква - це Божа організація, над якою Бог має верховенство. Він поставив Христа Ісуса Головою Церкви, а Бог і Ісус Христос є її Вчителями і Правителями, і тільки вони становлять "вищу владу", якій повинні підкорятися християнські душі – Рим. 13:1-3; 1 Кор. 12:18, 27.

ІСТИННА ЦЕРКВА

Більшості релігієзнавців відоме твердження,

що римо-католицька секта є істинною церквою, що вона побудована на Петрі, і що папа є видимим главою церкви, наступником Петра, непогрішимим і єдиним, хто має право тлумачити Святе Письмо. Кардинал Гіббонс на сторінках 38, 48 своєї книги пише:

«Істинна Церква повинна бути Апостольською. Тому в Символі віри, сформульованому на першому Вселенському Соборі в Нікеї в 325 році, ми знаходимо такі слова: "Вірую в Єдину, Святу, Соборну і Апостольську Церкву"... Католицька Церква ... може легко підтвердити титул Апостольської, оскільки вона походить від Апостолів».

Однак така доктрина не узгоджується з Божим Словом істини. Церква - це організація Бога Єгови; як написано в 1 Тимофія 3:15: "Церква Бога Живого". Христос Ісус є єдиним Главою, Головним Каменем, Основою і Головним Свідком церкви. Бог "поставив Його Головою над усією Церквою, яка є тілом Його, ... Бо чоловік є головою дружини,

як Христос є Головою Церкви. Він - Спаситель тіла". (Ефесян 1:20-23; 5:23). "А Він - голова тіла Церкви, Він - початок, Первенець із мертвих, щоб у всьому було Йому першенство [а не Петрові]" (Колосян 1:18). "А тепер Бог членів настановив, - кожен з них у тілі, - як Йому до впадоби" - 1 Коринтян 12:18.

Імена тих, хто є членами істинної церкви, "записані на небесах", а не в якійсь релігійній книзі (Євреїв 12:23). Бог Єгова і Христос Ісус є Учителями Церкви. За Божим натхненням стародавні пророки писали пророцтва, коли вони були побуджені до цього (Ісаї 54:13; Івана 6:45; 2 Петра 1:21). Апостоли також писали інструкції для церкви під натхненням і диктовкою Бога через Ісуса Христа. Пророцтва і послання апостолів - це засоби, якими Господь навчає тих, хто належить до Церкви. Тому в Посланні до Ефесян 2:18-22 апостол Павло писав, що Ісус Христос є наріжним каменем церкви або храму Божого, який будується на Христі і через науку, яку Бог пере-

дав через святих пророків і апостолів.

При повній відсутності доказів того, що апостол Петро був єдиним з апостолів, хто "пас овець" і давав настанови Церкві, і, більше того, при повній відсутності доказів того, що Петро або будь-який інший з апостолів мав наступників, твердження Ватиканської ієрархії про те, що папа є намісником Христа, видимим главою або начальником істинної церкви, наступником Петра і непогрішимим учителем у церкві, не витримує ніякої критики. Така доктрина послужила підступним планом диявола, щоб спрямувати увагу щирих людей на людину-творіння і відвернути їх від Бога Єгови і Ісуса Христа. Релігійники, таким чином, поплутали підпорядкування Христу з підпорядкуванням папі, і таким чином політики опинилися в пастці.

Писання показує, що єдиний можливий спосіб стати членом церкви - це проявити віру в Бога Єгову і в Христа Ісуса, повністю присвятивши себе виконанню Божої волі.

Тоді людина повинна вірно йти слідами Ісуса, підкоряючись Божим заповідям навіть до смерті. Такий привілей не здобувається шляхом обрання на посаду релігійними чиновниками, але дається Господом кожному, хто повністю слухається Його (Див. Євреїв 11:6; 1 Петра 2:21; Римлян 8:29; Об'явлення 2:10). Те, що член релігійної організації заявляє, що він є членом Божої Церкви, не є доказом, що він дійсно є таким. Ісус сказав: "Не кожен, хто каже Мені: Господи, Господи, увійде в Царство Небесне, але хто чинить волю Отця Мого Небесного, той увійде в Царство Небесне" (Матвія 7:21). Церква, прославлена на небесах, і є тим Царством.

ВИКОРИСТАННЯ ЗОБРАЖЕНЬ

У багатьох релігійних організаціях зображення та картини використовуються для поклоніння. Про таке використання написано в XII томі Католицької енциклопедії під заголовком "РЕЛІГІЯ":

«У кожній формі релігії присутнє переко-
нання, що таємнича, надприродна Істота
(або істоти) має контроль над життям та до-
лями людей... Таким чином, у найбільш
строгому розумінні, релігія, з суб'єктивного
боку є схильністю визнавати нашу залеж-
ність від Бога, а з об'єктивного - добровіль-
ним визнанням цієї залежності через акти
поклоніння. ... Релігія дозволила використо-
вувати статуї і картини для зображення втіле-
ного Сина Божого, святих і ангелів, і ці зоб-
раження є законною допомогою в поклонін-
ні, оскільки честь, яку їм віддають, є віднос-
ною, оскільки вона спрямована через них до
істот, яких вони представляють. Це подібно
до відносної пошани, яку віддають націо-
нальному прапору».

Кардинал Ньюман визнав, що використан-
ня "образів у більш пізньому періоді" було
запозичено з демонізму. Таке використання
зображень є прямим порушенням Божого
Закону; і це показує, що воно походить від

сатани-диявола для обману людей. Чи дав Бог Єгова християнам дозвіл на те, що Він заборонив євреям, до яких Його друга заповідь говорить: "Не роби собі кумира і ніякої подоби з того, що на небі вгорі й на землі внизу, і з того, що в водах під землею. Не вклоняйся їм, і не служи їм: Я Господь, Бог твій, могутній, ревливий, що караю провину батьків на дітях аж до третього й четвертого покоління тих, що ненавидять Мене"? (Вихід 20:4, 5). Апостоли відповідають: "Ні", кажучи: "Тому, улюблені мої, утікайте від служіння ідолам". "Діточки, бережіть себе від ідолів". - 1 Коринтян 10:14; 1 Івана 5:21.

Бог Єгова дав десять заповідей, щоб захистити свій народ від релігії або демонізму. Ціль диявола - відвернути людство від Бога Єгови; і все, що має схильність відхиляти розум від Бога Єгови та Ісуса Христа, - явно є задумом диявола. Кожен біблійний текст, що стосується зображень, показує, що вони є пасткою і мерзотою в Божих очах. "Майстер

вирубав сокирою дерево з лісу. Сріблом та золотом його прикрасив, цвяхами та молотками скріпив, щоб не розвалилося. Вони поставлені на подобу опудала (на городі), і не будуть говорити; їх треба носити, бо вони не можуть ходити. Тому не бійтеся їх, бо вони не можуть чинити ні зла, ні добра. кожен майстер спантеличений своїм вирізьбленим ідолом: бо те, що він відлив, неправдиве, і в них немає духу. Це марнота та посміховисько, в часі відвідин своїх вони загинуть". – Єрем. 10: 3-5, 14, 15; також див. Вихід 32:7-11; Авакума 2:18.

Те, що ті, хто вклоняється образам, насправді поклоняються зображенням, стверджується католицькою владою, про що свідчить наступна цитата:

«Зображення були невідомі в поклонінні первісних християн; і цей факт, дійсно, став підставою для звинувачення язичниками християн в атеїзмі. ... Поклоніння зображенням у римо-католицькій церкві ...

Беллармін стверджує, що "зображення Христа і святих повинні обожнюватися не тільки в образний спосіб, але й цілком реально, так що молитви прямо звертаються до них, а не лише як до представників оригіналу. ... Саме зображення в певній мірі святе, а саме через свою схожість на святого, своє освячення та використання в поклонінні; звідси випливає, що зображення самі по собі не заслуговують на таку ж честь, як Бог, а на меншу" (*De Imaginibus*, 1, ii, с.х). Бонавентура зробив правильний висновок з принципу: "Оскільки вся шана, виявлена до зображення Христа, виявляється самому Христу, тоді зображення Христа також заслуговує на те, щоб до нього молилися" (*Cultus latriae*, 1. iii, dist. 9, art. 1, qu. 2) ... Ті ж самі аргументи, які тепер використовує Римська церква для захисту поклоніння зображенням, були відкинуті християнами перших трьох століть, коли вони використовувалися на захист поклоніння ідолам. Язичники говорили: "Ми поклоняємося не

самим зображенням, а тим, кого вони представляють". - Цитується з Енциклопедії Мак-Клінтока і Стронга, том IV, видання 1876 року, під заголовком "Поклоніння зображенням"».

Апостоли та правдиві християни свого часу не використовували зображень. Чому хтось повинен молитися до або перед зображенням Христа Ісуса, Який живий і через Якого молитва правильно адресована до Бога? Ісус дав зразок молитви Своїм послідовникам у Матвія 6:9-13. Привілеєм кожного християнина є можливість самотійно, без допомоги священиків, канонізованих померлих релігійоністів чи будь-яких зображень, спрямовувати свою молитву до Бога Єгови в ім'я Ісуса Христа. Ісус сказав: "Про що тільки попросите Отця в Моє ім'я, те Я зроблю, щоб Отець був прославлений в Сині". "Чого тільки попросите в Отця в Моє ім'я, Він може дати вам" - Івана 14:13; 15:16.

Ісус не згадував імені Марії і не радив звер-

татися до неї як до "Цариці Небесної". Ані Ісус, ані Його апостоли не зверталися до Марії як "Mea Domina" (Мадонна) і не називали її "Царицею Небесною". Вони знали про Божий осуд такого титулу і поклоніння такій "цариці", про що сказано в Єремії 7:18, а саме "Діти збирають дрова, і батьки розпалюють вогонь, а жінки місять тісто, щоб робити коржі ЦАРИЦІ НЕБЕСНІЙ, і приносити напої чужим богам, і гнівити Мене". І ще: "Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїлів, говорячи ви та ваші дружини говорили устами вашими, і виконували руками вашими, кажучи: "Виконуймо обітниці наші, які ми дали, щоб приносити жертви ЦАРИЦІ НЕБЕСНІЙ, і щоб приносити жертви литі ... Ось, Я буду стерегти над ними на зло, а не на добро" (Єремії 44:17-19, 25-27). Тому молитися до так званої "Цариці Небесної" і просити її про заступництво перед Господом Богом є демонізм і засуджується в Слові Божому. До цих пір це не принесло миру в усьому світі, і ні-

коли не принесе.

ДРУЖБА З ЦИМ СВІТОМ

Нарешті, підводячи підсумок всім наведеним вище викриттям, ми запитуємо: чи зайняло "християнство" належну християнську позицію по відношенню до цього світу? Чи «організована релігія» видала себе як частина цього світу? На горі спокуси сатана-диявол пред'явив права на "всі царства світу" і запропонував їх Ісусу в обмін на поклоніння. Але Ісус відмовився мати будь-які справи з сатаною заради будь-яких світських переваг, які можна було б отримати від співпраці з ним. Ісус не погодився на компроміс з сатаною і відкинув його пропозицію стати правителем цього світу. Тому Ісус правильно говорив про сатану як про "князя світу цього". Ісус сказав: "Надходить бо князь світу цього, щоправда, в Мені не має він нічого" - Івана 14:30; дивіться також Луки 4:5-8; Івана 12:31; 16:11.

Приклад Ісуса значно відрізняється від прикладу головного релігійоніста "християнства". Його власне духовенство каже, що папа уклав би угоду і вів би справи з самим дияволом, якщо б це принесло духовну вигоду його релігійній організації. Це є причиною його обміну дипломатичними представниками з язичницькою Японією 27 березня 1942 року, через кілька місяців після атаки на Перл-Харбор. Коли офіційні особи Державного департаменту США заперечили проти цього релігійного авторитету, який стверджує, що є нейтральним у світовій війні, виправданням для дипломатичного визнання ворога демократії було те, що це зроблено заради «духовних переваг».

Тепер доречно запитати, які духовні переваги отримало все "християнство" від підписання конкордату 20 липня 1933 року між нацистським диктатором і Ватиканом? Цей конкордат був підписаний особисто тодішнім кардиналом-держсекретарем, який пізні-

ше став папою в березні 1939 року. Хоча праведно налаштовані народи всіх країн були шоковані жахливими злочинами і жадібною агресією нацистського диктатора, релігійний понтифік відмовився від звернення своїх власних релігійних підданих. Він відмовився скасувати конкордат, який надає моральну підтримку політичному правителю, який, за загальним переконанням, є одним з найгірших злочинців проти людяності, праведності та християнства.

Мало хто усвідомлює, наскільки цей конкордат зобов'язує релігійну сторону до активної підтримки нацистського режиму. Стаття 14 згаданого конкордату, згідно з офіційним перекладом, звучить так "... «По-друге, призначення архієпископів, єпископів та подібних осіб будуть здійснюватися лише після того, як губернатор, встановлений рейхом, належним чином переконається, що не існує сумнівів з приводу загальних політичних міркувань». Така стаття гарантує, що римо-

католицьке духовенство буде прийнятним для нацистського режиму. Стаття 16 конкордату говорить “Єпископи перед тим, як розпочати свої єпархіальні обов'язки, присягнуть губернатору або Президенту Рейху на таку клятву: 'Перед Богом і Святим Євангелієм присягаю і обіцяю вірність Німецькому Рейху та землі [штат єпископа], як годиться єпископу. Я присягаю і обіцяю поважати конституційний уряд і закликати моє духовенство робити те ж саме. Я вважаю своїм обов'язком працювати в межах моєї посади для загального блага та інтересів Німецької держави і завжди прагнути відвернути будь-яку шкоду, яка може їй загрожувати.'”

Така присяга вірності нацистському Рейху є майже ідентичною тексту Статті 20 папського конкордату 1929 року з фашистською Італією, яка вимагала від єпископів присяги лояльності до іншого члена тоталітарної осі. Так само ця присяга вірності практично ідентична зобов'язанням нових єписко-

пів Іспанії відповідно до угоди Ватикану від 7 червня 1941 року з режимом диктатора Франко - Баффало Івнінг Ньюз, 9 квітня 1943 року.

Нехай усі здоровомислячі люди розсудять, чи така поведінка цих самозваних "наступників апостолів" робить їх частиною цього світу. Ці римо-католицькі релігійністи не єдині, хто формує союзи з владними структурами цього світу. Чесне дослідження поведінки релігійного духовенства всіх конфесій покаже, що релігійні лідери усього "християнства" з великою зацікавленістю беруть участь у політиці "цього злого світу" та займаються його світськими справами. Вони всіляко намагаються уникнути докору за вірність Христу і, навпаки, прагнуть бути в добрих стосунках і дружніх відносинах зі світськими правителями. Вони виправдовують свою поведінку і приватно тлумачать Святе Письмо, навчаючи, що "вищі влади", описані апостолом Павлом в Рим. 13:1-6,

є чиновники цього світу, а не Бог Єгова і Ісус Христос.

Чи такий курс є апостольським? Чи це похристиянськи? Коли Ісус стояв перед римським губернатором Єрусалиму, Понтієм Пилатом, навіть перед лицем смерті на дереві, Він сказав цьому світському чиновнику: "Моє Царство не від світу цього. Коли б Царство Моє було від світу цього, то слуги Мої боролися б, щоб Я не був виданий юдеям; але тепер Царство Моє не від світу цього" (Івана 18:36). З огляду на таку позицію Ісуса, чи може будь-яка організація, яка укладає договори з світською владою і активно втручається в політичні справи цього світу, шукаючи вигоди і захисту від цього світу, повторюємо, чи може така організація бути Божою церквою або представляти Ісуса Христа на землі? Почуйте Божий суд над такою організацією. Послухайте тепер натхненну відповідь на це питання, що міститься в Посланні Якова 4:4: "Перелюбники, чи ви не знаєте,

що дружба з цим світом - це ворожнеча супроти Бога? Отже кожен, хто хоче бути другом цього світу, той стає ворогом Божим". Отже, такий компроміс із цим світом є невірністю Богові і прирівнюється Ним до перелюбу та блуду. Це духовна нечистота.

Очевидно, що всі релігії, об'єднуючись з царствами цього світу, не можуть представляти Царство Боже через Ісуса Христа. Вони також не можуть вірно проповідувати Праведний Уряд Нового Світу, який буде створений Божими руками. Насправді, ці релігійністи є ворогами цього Царства, і вони відкинули його та його Царя на користь "кесаря" цього світу. Натомість вони віддають перевагу міжнародним організаціям колективної безпеки, підкріпленим військовою силою. Саме з цієї причини вони протистоять і переслідують ту меншість християн, які непохитно відмовляються брати будь-яку відповідальну участь у справах цього світу, але присвячують себе виконанню наказу Ісуса в

Матвія 24:14: "І буде проповідуване це Євангеліє Царства Божого по всьому світу, на свідчення всім народам, і тоді прийде кінець".

Релігійністи заявляють, що їхньою місією є навернення світу до своїх релігійних сект, і вони сподіваються перетворити царства цього світу на Царство Христа. Вони кажуть, що "введуть Бога в політичний уряд". Однак цього ще ніколи не було зроблено, і ніколи не буде. З іншого боку, справжні і вірні християни моляться до Бога Єгови: "Нехай святиться Ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя і на землі, як на небі" (Матвія 6:9, 10). Проповідуючи звістку про Царство для втіхи всіх, хто в смутку, вони переносять переслідування і терпляче чекають, коли Небесне Царство зруйнує світ сатани і візьме на себе повну відповідальність за Новий Світ безкінечної праведності.

МАСКА ВПАЛА! Істина Божого Слова зірвала її: "організована релігія" виявилася не від Господа Бога і Христа, а від їхнього воро-

га, сатани-диявола. Вона позбавлена своїх християнських звань і стоїть гола, являючи собою демонізм! Релігія розкрита як незмінний ворог християнства. Це пояснює, чому Божого благословення та прихильності до неї не було. Чесні люди, а таких безліч, які були обмануті релігією, ніколи не можуть розраховувати на те, що Боже благословення спочине на "організованій релігії" ні зараз, ні в майбутньому, або що Бог буде її охороняти. Чому? Тому що "коли хто думає, що він поклоняється Богові, і не стримує язика свого, а його серце обманує його, то його поклоніння марне. Бо поклоніння чисте й святе перед Богом Отцем є таке: відвідувати сиріт та вдовиць у їхній скруті, а самого себе зберігати незаплямованим від світу" (Якова 1:26, 27, переклад сирійської версії Мердока). Релігія заплямована цим світом!"

З огляду на доктрини і практики, які ми розглянули, і які релігія посіяла серед народів язичництва і "християнства", як вона могла

пожинати щось інше, як не врожай імітаційних християн і їхніх світських вчинків, що ганьблять Боже Ім'я? Вона вже пожинає жахливий урожай з цього, в безпрецедентних бідах і стражданнях всіх націй з 1914 року. "Організована релігія" тепер повинна пожинати наслідки свого світського шляху. Згідно до Об'явлення 12:12, навіть сатана, "бог світу цього", приносить їй горе, щоб озлобити її проти істинного Бога і ще більше засліпити послідовників релігії та привести їх до знищення, як ворогів Бога і Його Царства. Сліпота релігії до значення Божого Слова і пророцтв; втрата нею привілею бути діяльним представником Бога, проголошуючи Євангеліє встановленого Царства Христа; її нерозривний союз з системами цього світу, щоб бути з ними і розділяти їхні теперішні страждання, а незабаром впасти разом з ними і розділити їхню загибель - все це є дійсно невідворотний урожай для релігії від того, що вона посіяла.

Але її врожай до цього часу є лише наслідком людських дій, а також від сатани, який обертається навіть проти власних слуг, щоб втягнути їх у загибель разом з собою. Великий і остаточний врожай, який «організована релігія» ще має зібрати, буде врожаєм того, що йде з рук Справедливого Бога, "Ім'я якого одне — Єгова". Коли пророк Єгови говорив про релігійні організації: "Вони посіяли вітер, а пожнуть бурю" (Осії 8:7, Авторизований переклад), він пророкував бурю руйнування, яку підніме обурений Бог праведності. Релігія не посіяла нічого суттєвого або продуктивного для тривалого блага людства, а лише марноту, вітер, який часто призводить до шквалів проблем. Тому вона буде жати вітер, але в руйнівних масштабах і силі. Ця страшна буря знищення наближається згідно з усіма погодними сигналами Божого Слова. Вона незабаром вдарить по всіх націях у "битві того великого дня Бога Вседержителя", в Армагеддоні. Релігія вишикувала всі народи в

опозицію проти Бога Єгови та Його Теократичного Уряду Ісуса Христа. Тому буря є неминучою. Жодні штормові підвали "організованої релігії" не зможуть її врятувати. Жодна стіна міжнародної асоціації з релігією на верху не відверне удар, щоб врятувати релігію або її політичних і комерційних союзників. Стіна впаде!" - Єзекіїля 13:10-16.

Коли її союзники усвідомлять, що релігія не змогла забезпечити тривалий і постійний мир у повоєнному світі, а буря божественного гніву вже майже наближається, вони звернуться проти релігії як зрадниці та шахрайки. Вони знищать її організацію, як це зображено в 17-му розділі Об'явлення, що звір з десятьма рогами вчинить з вавилонською жінкою, яка їхала на ньому і змусила всіх правителів цього світу воювати проти "Царя царів і Господа панів". Це ознаменує початок битви Армагеддон. В цій битві «організована релігія» стане першою, яка буде знищена.

Пророк Єремія був натхненний передба-

чити цю всесвітню бурю і її жахливі наслідки для релігії та "керівників в стаді", а саме: "Так говорить Господь Саваот: Ось лихо вийде від люду до люду, і буря велика пробудиться з кінців землі. І будуть побиті від Господа того дня від краю землі аж до краю землі, і не будуть оплакувані, і не будуть позбирані, і не будуть поховані, будуть лежати, як гній, на верхні землі. Голосіть, пастирі, і плачте, і посипайте себе попелом, пастирі отари, бо виповнилися дні вашого зарізу та вашого розпорощення, і ви впадете, як дорогоцінний посуд. І не буде пастухам дороги, щоб утекти, і не врятуються провідники отари. Голос плачу пастирів і голосіння старшого над отарою, бо Господь спустошив їхні пасовища" — Єремія 25:32-36.

Через вірне проголошення Своїх свідків під керівництвом Ісуса Христа, Єгова Бог милосердно повідомляє усім народам про те, що Він зробить з релігією та її союзниками (Єремії 25:15-31). Стародавній Ізраїль був образом

релігійної організації "християнства", і тепер доля Ізраїлю чекає на "християнство" та всю землю, яку воно контролює. "Тому отак, Ізраїлю, вчиню з тобою! Тому, що це вчиню з тобою, готуйсь, Ізраїлю, стрічати Бога твого!" (Амоса 4:12, Авторизований переклад). Так, "християнство", приготуйся зустріти Бога, Якого ти визнаєш, в Армагеддоні! Як ти не змогло протистояти Слову Божому, як його вірно проповідували Його свідки, так ти ніколи не витримаєш зустрічі з Богом оправдання і не вийдеш живим.

Кожна особа повинна вирішити, чи буде вона слідувати за релігією до зустрічі з праведним судом Божим, чи ні. Ті, хто прагне життя і бачать тепер бурю відплатної руйнації, яку «організована релігія» незабаром пожне, одразу втечуть від релігії. Вони звернуться до Святого Письма і будуть слідувати християнству, яке там викладене, використовуючи всі чисті і непорочні засоби, які Бог Єгова надає їм для розуміння Його Слова.

Тоді, пізнавши істину, вони безкомпромісно стануть на бік Царства Єгови через Ісуса Христа, незалежно від того, які дії в післявоєнну еру вживатимуть всі нації "християнства". Боже Царство є єдиним надійним притулком і захистом від всесвітнього шторму, що наближається. Це єдиний шлях до входу у Новий Світ, відроджений світ праведності, та до його вічних благословень і слави для всього слухняного людства.

Веб-ресурси:

Сайт: teokrat.com

Бібліотека: teokrat.org

YouTube: [@teokrat](https://www.youtube.com/@teokrat)

Facebook: [@teokrat](https://www.facebook.com/@teokrat)

Instagram: [jw_teokrat](https://www.instagram.com/jw_teokrat)

Telegram: t.me/teokrat

Якщо у вас виникли запитання або ви бажаєте отримати більше Біблійної літератури зателефонуйте чи напишіть нам на електронну пошту:

 +38 (068) 800 19 80

 +38 (095) 800 19 80

E-mail: teokrat.org@gmail.com

ПРАВДА
ВИЗВОЛИТЬ
ВАС